

К 374/С 77

120000868081

120

години

**ВЪЗРОЖДЕНСКО
ОБРАЗЦОВО
НАРОДНО
ЧИТАЛИЩЕ**

«ЗОРА»

гр. Русе

К 1986
96a

К 641.2
К 374/С 77

Драган Цанков

Ангел Кычев

Тома Кърджиев

Никола Обретенов

Захария Стоянов

Иларион Драгостинов

447203

Протокол

За възстановяване на възрожденското читалище „Зора“ основано по инициатива на просектителя Драган Цанков в Русе през 1866 г.

На 30 септември, 1955 г. група русенски граждани се събраха в помещението на Окръжния съвет на Българосъветските дружества да обсъдят въпроса за възстановяване на възрожденското читалище „Зора“. Бесни които присъстваха и се изказаха вяха единодушни че читалище „Зора“ в което са членували и работили такива видни българини като Драган Цанков, Ангел Кънчев, Захарий Стоянов, Никола Бврте-нов, Тома Бврджиев, Падрион Драгостинев и др. трябва да бъде въз-
становено, за да продължи славните традиции от миналото и да работи най-активно за културното развитие на гр. Русе. Възстановеното читалище „Зора“ трябва да развива широка биванотечна дейност, да организира публични хорове и танцов състав, да постави началото на сатиричен театър, рецитаторска група, литературен кръжок и др. Е дейността на читалището трябва да бъде за задълженията да се популяризира делото на нашите видни възрожденци, да се издигат и съхранят за поколенията редица културни и исторически паметници.

След изказванията на другарите Пенчо Къбадински, Величко Дерелев, Борис Абаджиев, Кръстю Петров, Цвятко Цветков, Никола Ганчев, Георги Терзиев, Петър Великовски, Серафим Северник, Георги Чендов, Георги Неделков и Димитър Вкзоров всички присъстващи гласуваха единодушно за възстановяването на читалище „Зора“.

1. Зорано ве ръководство е състав:

1. Пенчо Къбадински, първи секретар на Окр. к-т на БНП
2. Серафим Северник, писател
3. Борис Деспев, читалищен деятел
4. Цвятко Цветков, журналист
5. Георги Чендов, директор на Нар. опера
6. Димитър Вкзоров, председател на ГНС на ДТ
7. Георги Бврдаров, секретар на ГН на ДСНМ
8. Мария Граменова, работник в ГН на БНП
9. Илия Ниселов, директор на Нар. театър „Бвва Ормиев“
10. Кръстю Петров, ректор на ВИМСС
11. Роста Чутурков, журналист

Извървана ве ревизионна комисия е състав:

1. Георги Терзиев, секретар на Окр. к-т на БНП
2. Борис Абаджиев, секретар на Окр. съвет на БУД
3. Лазар Линков, служител в Окр. к-т на БНП

Асторичи протокол се състави в пет еднобразни екземпляра, от които единия написан художествено на ръка, петограни от комулациите на съвранието се принасят към всеки един от петте екземпляра Русе, 30 септември 1955 г.

Участствували в съвранието за възстановяване на читалище „Зора“:

Пенчо Къбадински	Никола Ганчев	Самуил Дврев
Тице Цонев	Борис Абаджиев	Петър Великовски
Георги Терзиев	Александър Бвдтв	Христо Нурев
Иван Вланев	Димитър Вкзоров	Мария Граменова
Петър Анамиев	Величко Дерелев	Падрион Драгостинев
Васил Кенарев	Серафим Северник	Ангел Кънчев
Ивастина Рачева	Тончо Тончев	Роста Чутурков
Цвятко Цветков	Георги Неделков	Георги Бврдаров
Салахадер Папо	Кръстю Петров	Христо Кънчев
Борис Деспев	Илия Ниселов	Георги Чендов
Лазар Линков	Драган Цанков	Лазар Линков

Регионална библиотека
„Любен Каравелов“

120000868081

Възстановителният протокол.

Пенчо Кубадински, председател

/1955 - 1957/

Читалище — тази красива дума не е славянска, а чисто българска, защото и читалището е чисто българско явление. Повече от столетие то е оня среден център, оная чисто обществено-културна организация, която се грижи за българската душа и целокупно я отглежда. И тази велика роля на читалището все още не може да бъде изместена от никакви професионални институти, дори от могъщите днес масмедии: радио, телевизия, видео. Казват: читалищата са огнища на българщината. Не! Били са огнище. От четири десетилетия те са факел в духовния ни живот. Народно читалище днес е нещо повече от обикновен просветителски център. То е извор на обществена култура, на морални добродетели, фактор за формиране на характер, поведение, начин на живот.

Нашето читалище, наречено със светлата — също българска дума! — „Зора“ на върши 120 години! Създадено през пролетта на 1866 г. — последното десетилетие на тежкото, безпросветно робство — по идея на видния общественик и политик Драган Цанков, то идва да запълни една огромна духовна нужда на жителите на стария краишунавски град. Това е една причина, но има и друга, по-важна: по същото време русенският „реформатор“ Милхат паша започнал да елиминира българските и турските училища, да нанася съкрушителен удар срещу родната просвета. На асимилаторската му политика трябва да се противопоста-

ви нова сила. И тя не закъснява да се яви в лицето на първото русенско читалище, създадено по модел на вече изградените организации в Лом, Шумен, Свиштов и Ловеч. В самото начало бил утвърден устав, според който основната задача гласяла: „подпомагането на народното образование“. Затова неговите енергични основатели създали библиотека за всички „будни и грамотни русени“. Същата цел се преследвала и чрез редовното организиране на сказки, вечеринки и драматически представления. Но за тази „полезна родопобива дейност“ са били необходими средства. И напътите събрали, осъдени от възрожденската идея, че величното на нашата е общо дело, на всеки поотделно и на всички заедно, облагани от мъдрата максима „Дай за да получиш“, давали не толкова от излив на имане, колкото от високо гражданско съзнание. Първоначалните доброволно определени една сума, която редовно внасяли в касата на „Зора“, като спомоществатели и тази сума е била различна, според възможностите на отделния човек, но всички са давали с еднаква щедрост на сърцето. Според първия устав българско читалище „Зора“ се ръководело от изборно настоятелство, състоящо се от: председател, касиер, секретар, двама членове и библиотекар. И още в началните години то се превърнало в притегателен център за изтънчените духовно-граждани на столицата на Дунавския вилает, все млади хора-просветители и бъдещи революционери: Тома Кърджиев, Никола Обрегенов, Ради Иванов,

з.д.к. Цвятко Цвятков, председател

/1958 - 1985/

Иларион Драгостинов, Тодор Хаджистанчов, Георги Икономов, Никола Табаков, Ангел Кънчев, Ганчо Карамаяджраков, Захари Стоянов. Твърде скоро русенското читалище видело името си в революционните борби на града и на цялата българска земя за освобождение от омирното владичество. От тук Отец Матей Преображенски пренасял под монашеското си расо оръжие за Търново, първият помощник на Аносола на свободата-Ангел Кънчев посветил Никола Обретенов в тайната как да се образува русенския революционен комитет: връзка-канал между БРЦК в Букурещ и комитетската мрежа в страната. По този повод летописецът на епохата Захари Стоянов писал: „Нямаше вече съмнение, че „Зора“ служеше за свърталище на този комитет, при все че уставът, сложен в златни рамки, гласеше, че никаква книга или вестник е противно на правителството съдържащо не се приема!“. Неслучайно тъкмо тук, през 1875 г. в една от трите стая на Глаголизовата къща (намирала се е на днешната улица „Дяшко Стефанов“/-първият скромни дом на читалището-се взело решението за организирането на Червеноводската чета.

Преустановило дейността си по време на Освободителната война 1877-78 г., „Зора“ било възстановено на 18 декември 1883 г. на тържествено общоградско събрание, ръководено от Тома Кърджиев. Тогава приели и втория устав, в който се казвало, че: то (читалището) в желанието си да подпомогне гражданите поизотворило да прекратят свободното си време, има за цел:

а) да състави една библиотека, която ще служи като основа на бъдеща градска библиотека и б) да отвори и издържа неделно училище“. Според исторически източници от онова време двете задачи били осъществени много добре и в срок, по настоятелството, начело с Тома Кърджиев, имало „неблагоуразумието“ да вземе най-активно участие в борбата на русофилите срещу реакционната германофилска буржоазия. Затова не след дълго читалището било затворено, а богатият му книжен фонд послужил за основа на новосъздадената общинска библиотека (1888).

За тези двадесет и две години „Зора“ положило основите на русенската духовна култура. Вещност отгук започва театралното дело в града, с представянето на пиесата „Ружичка“, поставена от Тодор Хаджистанчов (1871), последвано от ред успешни спектакли на: „Геновева“, „Иванко“, „Райна княгиня“, „Разбойници“, „Крум Страшний“, „Кривоорбнатата цивилизация“, „По неволн доктор“, „Покръстването на Преславския двор“. От това време са и най-ранните музикални прояви в Русе — отново дело на Българското читалище „Зора“: концерти, балове, първото у нас

Първата сграда на читалището - 1866 г.

певческо дружество, основано от неуморния Хаджистанов [4.X.1870]; първият струнен оркестър [1872], воден от Никола Сакетаров, който заедно с драматическата група, поставя основите на филхармонично-театрално дружество „Лира“ [1891 — 1906], предшественик на професионалните културни институти в града: театър, опера и симфоничен оркестър.

По-късно, през 20-те и 30-те години прогресивни общественици правят опити да възродят старото читалище, но това става възможно едва през годините на свободата, на народната власт, в навечерието на опити наметен Април на 1956-та, който и днес бележи машабите на цялостното ни развитие. По това време Партията и народът ни се устремяваха към новата липина, която щеше да изведе страната ни до днешния ден... И тъкмо поради всичко това беше нужно читалище „Зора“. На 30 септември 1955 година по инициатива на тогавашния първи секретар на ОК на БКП Пенчо Кубадински 33-ма представители на обществено-политическите организации и културните институти в града решават да възродят „Зора“. В учредителния протокол се посочва, че това се прави, за да се: „продължат революционно-патриотичните и демократични традиции на народното читалище от пресвободенски период“. Избран е нов управителен съвет от 14 души с председател д-р. П. Кубадински и секретар — младия тогава писател Серафим Севериак.

През настоящия, трети период от своята история Възрожденското образцово народно читалище „Зора“ успя да достигне и надхвърли машабите на първите, предсвободенски години. Може да се каже, че всеотдайната му ползотворна дейност днес е на висота на изпълнението на строителството на зрелия социализъм. И това е не само резултат от верността към традицията и завета, но и към повторството — същност на завета.

Библиотечната дейност — основна в досегашната история на читалището е богата и многостранна: 45 000 тома, 2200 читатели, 45 000 годишно раздадени книги, добре систематизирани каталози на фондовете, тематични картотеки и освен това: десетки интересни срещи с български поети, белетристи, преводачи, литературни критици, на които са разглеждани творби от нашата и световната литература, тематични вечери, рецитали, концерти, читателски конференции, обсъждания.

Днес възрожденската традиция на „Зора“ намира може би най-ярък израз в изкуството на самодейния хор „Родина“, основан през 1936 г., носител на орден „Георги Димитров“. Всъщност думата „самодеян“ гук е направо неуместна. Изпълнителското майсторство на 140-мата певчи-ентузиастки, прославили България на ре-

Г Р А М О Т А

НАЦИОНАЛНИЯТ СЪВЕТ
НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ
О Б Я В Я В А

читалище „З о р а“

Върху Рече
на Руски
за

образцово
народно читалище
и го награждава
с настоящата грамота.

Създа
март 1960г.

Председател

ГРАМОТА

НА

народно читалище „Зора“ -
гр. Русе, висура награда в
Националния преглед

ЗА НАЙ-ПОБРА
ЧИТАЛИЩНА
ДЕЙНОСТ
1980-1984

Огнян Стамболиев

диша международни фестивали и конкурси, не отстъпва на високата мярка за професионално изкуство. Непстига, възлупващо е да се слуша този първокласен състав от изключително красиви, емоционални, типично славянски гласове, грижливо подбрани и профиловани в продължение на години, обединени в една мисъл и воля, в единно артистично дишане от забележителния педагог и диригент Васил Ариаднов.

През последните три десетилетия пътят на „Зора“ бе неразривно свързан с името на известния русенски публицист и общественик з.д.к. Цветко Цветков (1915 — 1985), който бе избран за председател през 1958 година. На читалището той се посвети изцяло, без отстъп и до днес на безвременната си смърт се чувствуваше „щастлив и горд“ да работи в него. Неговите инициативи и ежедневният му всеотдаен труд допринесоха твърде много за издигането на „Зора“, за отличното представяне на ред национални прегледи и конкурси. Лично той осъществи някои от по-крупните читалищни инициативи, като градските чествания на 50-годишнината от установяването на дипломатически отношения между България и Съветския съюз (1984), 100-годишнината от рождението на проф. Асен Златаров (1985) и др.

За истинското, всеотдаечно оживяване на „Зора“ през този период немалък принос имат и дългогодишните секретари на читалището Борис Деснов и Иванка Дончева, актьорите Иван Кондов и Лилиана Шопова, писателите Серафим

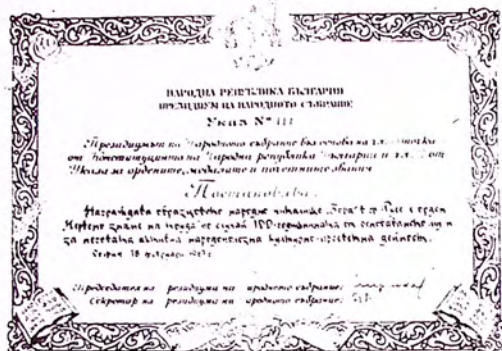
Северияк, Климент Пачев, Атанас Цанев, режисьора Леон Даниел, преподавателите Александър Куртев, Пенка Дюлгерови и Теодора Георгиева, създателката на етнографската сбирка Кесия Кафеджиева и редица други читалищни дейци.

Невъзможно е да се обхване в исторически и съвременен аспект цялостната дейност на водещото русенско читалище. Не на последно място би трябвало да се споменат и организирания курсове за повишаване на битовата култура на населението, за обучението по чужди езици, клуба на колекционерите, литературния кръжок „Любен Каравелов“, детско-юношеската певческа школа „Дунавски вълни“.

Днес ръководителите, активистите и членовете на ВОНЧ „Зора“, посител на орден „Червено знаме на труда“, постигат всичко с всеотдайност, труд и любов към читалищното дело. Не би могло и да бъде иначе, след като възрожденският ентусиазъм на първите, на онези

безкористни родолюбиви тече в житните на техните прелепени, за да може сто и двадесет години „Зора“ да бъде в челните позиции на българската просвета и култура.

Огнян Стамболиев

УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ

Председател — проф. д-р Кольо Василев, секретар на ОК на БКП — Русе

Зам.-председател — п.а. проф. Васил Арнаудов

Зам.-председател — Борис Кръстев, зам.-директор на ТИИЦ

Зам.-председател — Татяна Неделчева, библиотекар на ОУ на съобщенията

Секретар — Иванка Донева

Членове — Христо Стоев, държен

Огнян Стамболиев, преводач

Цена Пеева, преподавател

Росица Шикова, библиотекар

Илия Дяков, председател на ТПК „Съяснение“

Снежана Игнатова, икономист

Петър Рангелов, заслужил учител

Председател на ревизионната комисия — Петър Стапчев

ОТ „ЗЛАТНАТА КНИГА“ НА ВОНЧ „ЗОРА“

На читалище „Зора“ - още по-голямо обещание! То има минало незабравимо, жертвени апостоли и осъществени дела. Но младото му име ще огрява и бъдните дни. На днешните му деятели желая нови успехи, съзнателна и честна дейност.
10.12.81

ПАВЕЛ МАТЕВ

Оставам своето преклонение тук, в това читалище с чудесно и оптимистично име „Зора“ - пред неговата славна историческа и културно дело. На хората, които днес продължават неговата славна традиция, желая успехи в тяхното благородно усилие за популяризиране на духовните достояния на нашия народ! С дълбока признателност!

19.4.1982 г.

ПЕТЪР КАРААНГОВ

МОИТЕ ПОЗДРАВИ КЪМ ГРАЖДАНИТЕ НА РУСЕ И СПЕЦИАЛНО КЪМ ТЕЗИ ОТ ЧИТАЛИЩЕ „ЗОРА“, ЖЕЛЯЯ ИМ УСПЕХИ И ЗАНАПРЕД ВЪВ ВСИЧКИТЕ ИМ МНОГОВИДНИ НАЧИНАНИЯ.

29.3.1983 г.

УИЛФРЕД БЪРЧЪТ

Открита през 1955 г. с 1642 тома, дарение от обществени организации и частни лица, днес библиотеката разполага с повече от 45 000 и ежегодно обслужва 2 200 читатели.

Читалището е уникално явление в живота на народа на наши-
те приятели. С огромен интерес се запознах с неговата наисти-
на обширна дейност. Дейност, която се води от ентусиазма на
хората, влюбени в своето дело. За вашата благородна работа-
трябва добре да знаят и жителите на Крим.

Приемете горещи поздравии за големи успехи на това попри-
ще. Сейте разумното, доброто, вечното.

14.X.1982 г.

АНАТОЛИ СИВАЧЕНКО
зам. главен редактор на
вестник „Кримска правда“,
Симферопол

На читалище „Зора“, което закърми с идеали велики възро-
жденици - да върви към своята бъдна зора за духовния растеж на
русенци и укрепване на българщината.

6.5.1986 г.

РАНГЕЛ ИГНАТОВ

Възрожденското читалище „Зора“ твори и сега в духа на дей-
ните просветители и пламенни революционери, които го ос-
новаха в епохата на чувствните борби.

Пожелавам му бъдни успехи.

13.VI.1984 г.

ДИМИТЪР БРАТАНОВ
герой на социалистическия труд,
член на ЦК на БКП, народен представител

Сбирка на литературния клуб „Любен Каравелов“ с художествен ръководител
Огнян Стамболиев.

Музейна сбирка от стари предмети на бита.

През 1958 г. бяха открити курсове за изучаване на чужди езици.

Победоносната рота при турска крепост, 30 януари 1878 г. (срещу крепостта на 30 януари 1878 г.)

Ротата направена при 1878 г. под командването на втория лич директор Петър П. Петров

През юни 1936 се събират младите основатели — отначало „Октем“, в който влизат: И. Попов, Йосиф Статев, Любен Железаров, Петър Продавов, Тодор Куюнджиев, Христо Нурев и Яким Батулов. Техен диригент става учителят Борис Стайков. Много бързо октегът пораста, от есента на 1936 започва редовно да репетира малък мъжки хор, а към 1937 това са повече от 30 души, които вече са решени как да назоват състава си — „Родина“. И за първите от „Октега“, и за вълновителите, организатора на начинанието д-р Васил Казанлъков или пък за Димитър Мутафов, дългогодишния член на хоровото ръководство, също и за Борис Стайков и идващите след него диригенти (Стефан Камиларов, Георги Попишков, бъдещия заслужил артист Христо Дюлгеров) — за всички тях очевидно да се създаде мъжки хор, да се изградят основите на „Родина“ — това означава в техния град, в известния културен и музикален център, където хоровите състави вече не са един и два, да се създаде нещо ново, по-различно от познатото, общоприетото. Мнозина от тях са били свързани в онези години с комунистическата партия, с антифашистката борба, политическото и духовно обновяване и владеещо мнение на тази музикална общност. Така естествено желание да се съберат, „да викнат, да си попеят“ е прераснало бързо в стремеж към високото, значимото в музиката. Носели са в себе си духа, късното на бъдещата демократична и висока социалистическа култура. Само така можем да си обясним как малката групичка гласовити младежи успява да опее, да се разнесе и да даде начало на най-старата днес в Русе, колкото традиционна толкова и професионална музикална институция — днешният хор „Родина“.

Действително, още в първите години на съществуването си този хор е осъществил драго, единно дело, което прилича и обхваща из-

дълго музикално надарените. И в същото време тази хорова цялост най-живо и дейно влияе своето ежедневие, изкуството си в обществени начинания и по-широки културни пропеси. Може би от Христо Дюлгеров в дългогодишната му диригентска работа, а може би от таква неговия сътрудник като Георги Колжаманов или Катя Рашинова, или пък от общата убеденост на хористи и ръководители се формира онова будно съзнание, което гради и пази културни традиции. Трудно е да ги наречем само традиции на хоровото изкуство-би било не съвсем точно, защото „Родина“ се превърнала в силно, водещо ядро, което дава импулси и таланти за много по-обширното поле на музикалната култура в Русе. Така Народната опера, днешната филхармония започват своята история в тясна връзка с музикантите от „Родина“. Професионалисти или любители. Този въпрос като че ли губи значението си — отдавна, години, десетилетия наред любителите, самодейците прекрасно познават стъгата към истинското музициране.

Днес хор „Родина“ е сложна цялост, в която се развиват и поддържат различни видове хорово изпълнение — камерно със съпровод, камерно, ораториално. Всеки от различните състави има собствен облик, своя роля в живота на хора, свои постижения. Това е принцип на организация — гъвкав, съвременен, който позволява на „Родина“ свободно да решава какво и къде ще пее.

Може да се твърди, че с принципите на организацията и работата си и с постиженията си вече много години наред „Родина“ е един от водещите състави, от онези, които дават тон в движението на хоровата самодейност у нас. Това е хор, който добре познава грейоаната греска на национален или международен конкурс и огромната радост на победите, любима на конкурсните класации. Много са фестивалите —

Представителния смесен хор „Родина“ /основан 1936 г./, носител на орден

„Георги Димитров“, лауреат на наши и международни конкурси и фестивали.

местни, национални, международни, където появата на „Родина“ се приема като празничен пръх. На откритата естрада или концертна зала, пред жури или многобройна публика, е акапелни, ораториални, или пък оперни задачи — този хор успява винаги да даде пример на уверено и истински артистично музициране.

Трудно е да се изброят дори какво е изнял за своите пет десетилетия хор „Родина“, по колкото и обширен да е репертоарът, той отдавна вече не е пъстра мозайка от популярни произведения и утвърдени имена. Година след година тук се поставят сериозни художествени задачи: не просто удобна за песен, ефектната, приятната песен, а художествената творба е център на вниманието и тя трябва да се превърне в действителна и трайна художествена ценности, а постижение и достойнство на нашата култура. Така се редят песни, които и в залата могат да се запяват, произведения изискващи и дълбоки, събрали понекога въздъхването и майсторството, поезията и мъдростта на далечни епохи и страни, задължително звучат нови творби, родени в нашия век, плод на наше съвремие. А пламещата защита на българската музика е част от творческото кredo, на което се подчинява хор „Родина“ и мерило за успеха е уважението и възхищението, с което се приемат имената на българските композитори и техните опуси.

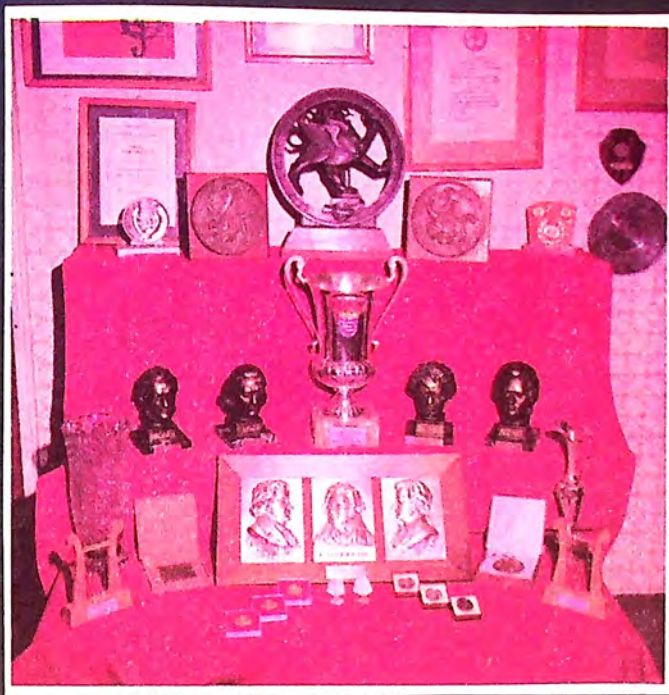
През последните две десетилетия „Родина“ системно напуска обичайните хорови рамки и навлиза „във водите“ на мащабни, понекога твърде сложен ансамбъл с оркестър, солисти, под ръководството на непознат диригент. Това са изпълнения на кантати, оратории, меси или, както това става през 1984 г. — хоровата партия на една цяла опера, при това в чужбина, с чуждестранни партньори. И във всички случаи, когато са изпълнявани месите на Бетховен, Шуберт, Моцарт, „Годишните времена“ на Хайди, „Военен реквием“ на Бритън или пък „Пролетни празници“ на К. Иллев (творба специално посветена на хора и негова диригент В. Ариаднов), „Родина“ сякаш разгваря рамките на нашия музикален кръгозор, нещото присъствие с тази музика става събитие. А събитията са вече цяла поредица, низ празнични върхове в музикалния живот на страната...

В една петдесетгодишна история, разбира се, има завоевания и разочарования, периоди на възлеще и заупадък, редът се съпътства на изстраването... И все пак кога хор „Родина“ е бил на най-голямата висота — е изпълнението на Бетховеновата меса, или пък кога то печели наградите в Ланголен, или в Корк, или в Полхам, или може би кога то пее за пръв път в България Бритъновия Реквием, или днес, на своя юбилей? — Отговор тук едва ли ще на-

мерим, най-малкото затова, защото всеки път „Родина“ е различна. Вече дълги години наред равнището е такова, че художествената ценност на постигнатото е неизменна, а конкретната задача — винаги нова. И с всеки сезон хорът има изпънал дори за най-верните си почитатели, а за опитните познавачи — нови доказателства за изпълнителско майсторство. Затова дълги години след „Родина“ се посрещат хора от рецензии, критики, очерци, студии, кратки възторжени реплики и пространно аргументирани анализи... Хор на всеобщо признание.

Несъмнено сегашните мащабни на „Родина“ не говорят за самоделиност като непрегледнолюбителско музициране. Друга сила събира и ретениционната зала хористите. А те са и млади /средната възраст на хора е само 35 години, границата на децните им порум за младостта, и опитни /над една трета от всичките 137 души има „хоров стаж“ десет, двадесет, а и повече години/. За съществуването на такъв състав огромна роля играят изискванията на активна висококултурна обществена среда. Може би наистина духовният климат на град Русе, един от най-будните, най-прогресивните центрове на националната ни култура, поражава и издига такова явление като „Родина“. От три десетилетия хорът е свързан с Образователно пародно читалище „Зора“, той представя традициите и защитата съвременния престиж най-напред на своя

Награди на хор „Родина“.

град и там среща по достойнство признание и подкрепа.

Но в дългогодишното и устойчиво съществуване на такава общност като големия хор „Родина“ има още една ренаванша особеност — хоровото изкуство е колективно, но същевременно е притегателен център за личности. Почти половината от историята е и биография на п.а. проф. Васил Арнаудов, една от най-значителните, водещите фигури в българското изпълнителско изкуство. Успехите на хора се дължат не само на неговото изключително дарование на диригент, на интерпретатор, но и на способността му да бъде и стратег, и психолог в хоровото дело, а също и на едно не толкова срещано качество — уменията да намира и привлича съмишленици, сътрудници. От средата на 60-те години до днес хор „Родина“ е в ръцете на вокален педагог и ръководител като Георги Делл-

ганев, личност в много случаи равностойна на диригентската. „Родина“ става поприще и школа за най-талантливи музиканти от по-млада генерация — като Хачик Михрамян, Румяна Вълчева-Еврова или Александрина Ангелова, или като диригентите А. Димитров, И. Филев, В. Банчев, Хр. Стоев, Пл. Георгиев.

Настъпва втората половина на един започнат с въздушевание и пламени стремежи век. Тук може би стръмнините са повече, а върховете по-високи, но хор „Родина“ добре познава голямото щастие от постигнатия връх в изкуството, за да върви все по-убедено и устремено напред, нагоре. . . Да превърши в реалност бъдещето на една действително социалистическа култура.

КИПРИАНА БЕЛИВАНОВА

ХОР „РОДИНА“ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА...

ДМИТРИЙ ШОСТАКОВИЧ:

Изкуството на хор „Родина“ ми направи най-силно впечатление. Аз съм възхитен от прекрасната звучност, великолепията дикция и необикновената изразителност. Хор „Родина“ — това е едно от най-ярките явления в българската музикална култура.

ТИХОН ХРЕННИКОВ:

Възхитен съм от забележителния хор „Родина“. Той представява достойно превъзпитане на легендарната музикалност на българския народ. Желая му и в бъдеще все така блестящо да представя музикалната култура на НР България.

П. ДАМБИС, композитор, Латвийска ССР:

С какво въодушевление рижаши приеха своите скъпи гости от великолепния хор „Родина“. Атмосферата беше дотолкова нажежена, че кислородът в залата съвсем недостигаше. Още едно доказателство за голямото и талантиливо изпълнение на хора.

ДМИТРИЙ КИТАЕНКО:

С най-голямо удоволствие се срещам с вашия първокласен колектив. Аз никога няма да забравя нашето съвместно изпълнение и с голяма радост ще се срещам с вас още много пъти.

ПЕТКО СТАЙНОВ

Успехите на хор „Родина“ са успехи не само на българското хорово-певческо дело, но и на нашата нова социалистическа духовна култура.

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ:

Във възторг съм от постиженията на русенския хор „Родина“. Той е гордост не само за Русе, но и за цялата ни Родина.

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ:

Колективът на хор „Родина“ е своеобразна народна певческа академия, която дава тон по въпросите на хоровото певческо изкуство в България.

БОНЧО БОЧЕВ:

Русе — един музикален център на страната ни без „мъртъв“ сезон за концерти! Русе — пропорционално на населението му — е градът-знаменосец на хорово-певческата ни слава! А хор „Родина“ е лавровият венец на тази слава!

РЪКОВОДСТВО НА ХОР „РОДИНА“

Председател — инж. Георги Табаков, I-ви секретар на ОбК на БКП

Зам. председател — Богдана Петрова, секретар на Окръжния съвет

за духовно развитие

Зам. председател — Борис Кръстев, зам. директор на ТИИЦ

Главен художествен ръководител — и.а. проф. Васил Арнаудов

Художествен ръководител и вокален педагог — Георги Делташев

Дирекции: Христо Стоев, Пламен Георгиев

Хормайстори: Александрина Ангелова и Добришка Георгиева

Секретар - Правла Стаичева

Концерт на Детско-юношеската певческа школа „Дунавски вълни“
с художествен ръководител Пламен Георгиев.

ДОБРИН ПЕТКОВ:

Да се комбинират обаянието, специфичната сърдечност на русешии, неутържливият възторг на аматьора към музиката с най-висока степен на истинско професионално можене и упорито търсено съвършенство е явление твърде рядко, почти необичайно. И ако всичко това се свърже в непосредствен творчески контакт със забележителните дарености на музиканта и човека от типа на Васил Арнаудов, ще се стигне много просто и логично до днешните първостепенни артистични резултати на русенския хор „Родина“.

ВЛАСТИМИР НИКОЛОВСКИ, Югославия:

Като се прибави към това изключително хубаво впечатление от отличния самодейен хор „Родина“, хор, какъвто ще между самодейните ансамбли в Югославия нямаме, колектив от 140 ентусиазирани певци, панният общ извод е, че град Русе продължава благодарните традиции на своето културно наследство.

СОЛОН МИХАИЛИДИС, Гърция:

Бях възхитен от прекрасното пееие на трите състава на хор „Родина“. Те превъзхождат другите хорове в музикално отношение, техническо умение и красота на тона. Те бяха едни от най-съвършените, които някога сме чували.

АТОИС ФЛАЙШМАН, Ирландия:

Вие навярно сами сте почувствували огромното въздействие, което оказате върху нашата публика. Ние сме възхитени от успеха ви на състезанието. Главното обаче е, че изкуството на Вашия хор и великолепната програма, която изнесохте на нашия фестивал, бяха върховете на хоровото пееие на юбилейните ни тържества.

АЛЪН БУШ, Англия:

Особено приятно ми беше да се запозная с изкуството на хор „Родина“ от Русе. Този величествен хор заслужава пълно уважение, на който се радва.

ДОНАЛД ФРЕЙЗЪР, Хонг-Конг:

Вашият хор музицира с могъщи и възхитителни звуци и въпреки това може да бъде толкова нежен и омайващ като летен бриз. Изключителна техника!

СЪР ТОМАС АРМСТРОНГ, Англия:

Привилегия е да се чуе такъв прекрасен хор!

65г.

Самодейният хор „Родина“ може да се сравнява с всеки първокласен професионален хор.

в. „Съветска култура“, 20.IV.65

Изглед на Русе с пристанището /първа половина на 19 век/.

Центърът с градската градина в годините преди войните /1912 - 1915/

Графичен проект и дизайн - Никола Друмев - фотограф - художник.

Брошурата е отпечатана със съдействието на държавно-обществената организация „Фонд 13 века България“ и комбинат „Гаврил Генов“ — Русе.

